

deVerdieping
Trouw

Koopman (75) en Horsch (20) overbruggen met gemak de generatiekloof

Klassiek - Concertgebouworkest

Händel, Vivaldi, Bach

★★★★☆

Peter van der Lint 16 juni 2020

A

ls dieven in de nacht kwamen ze het zuidelijke zijbalkon van het Concertgebouw op. De koning en de koningin behoorden vrijdag tot de dertig gelukkigen die live een concert konden bijwonen van het Koninklijk Concertgebouworkest (KCO). Als stel mochten ze naast elkaar zitten, en dat deden ze helemaal aan het uiteinde van het balkon, boven de cartouche met Dvoráks naam. Zo konden ze echt boven het orkest hangen en naar beneden turen, en dat was weer eens een andere blik dan vanaf hun vaste plek op het frontbalkon.

Máxima is al jaren beschermvrouwe van het KCO, en ze laat zich zo nu en dan – al dan niet aangekondigd – op concerten zien. Goed dat ze ook haar betrokkenheid toonde nu het orkest met kleine stapjes uit de lockdown probeert te komen. Vorige week was het eerste live gestreamde concert met publiek, en volgende week komt Semyon Bychkov de Vijfde van Tsjaikovski dirigeren. Nog steeds voor slechts dertig man publiek. De masterclasses van Iván Fischer op 24, 25 en 26 juni zijn besloten, en daarna gaat het orkest gewoon op vakantie. Hoe de zaken ervoor staan als de musici eind augustus terugkeren, is voor iedereen afwachten.

Koopman voelde zich als een vis in het water

Vrijdag speelde het orkest samen met twee bijzondere musici: dirigent Ton Koopman en blokfluitiste Lucie Horsch. Koopman, pionier, specialist en veteraan in de barokmuziek, is inmiddels 75 jaar oud. Horsch kreeg vorige week de Nederlandse Muziekprijs, maar komt met haar 20 jaar net kijken. Het was fijn om te zien dat deze twee topmusici de generatie-kloof met gemak overbrugden, en elkaar perfect aanvoelden in het dartele concert dat Vivaldi voor sopranino blokfluit schreef.

Ton Koopman dirigeert het Concertgebouworkest in Händels 'Music for the Royal Fireworks'. In de hoek op het balkon luisteren koning en de koningin. Beeld Peter Tollenaar

Horsch heeft dezelfde beweeglijkheid die Koopman aangeboren lijkt. Horsch imponeerde met kraakhelder en kwikzilveren geluid. En in het heerlijke Horschbad van trillertjes, virtuoze versierinkjes en voorhoudinkjes voelde Koopman zich duidelijk ook als een vis in het water.

Het orkest, waarin op de eerste cello-stoel vader Gregor Horsch trots zat te wezen, toonde een enorm speelplezier. Dat begon al in de majesteitelijke 'Music for the Royal Fireworks' waarmee het concert opende. Niet met de oorspronkelijk door Händel bedoelde 55 blazers, want dat is in deze tijden van aerosolen wat al te gevaarlijk. Maar Koopman wist met roffelende tamboers op militaire trommels, een diep-ronkende contrafagot en pittige kleine trompetjes een juiste sfeer van grandeur te creëren. Sfeer en energie zaten ook in overvloed in Bachs Derde orkestsuite, die met het befaamde Air. Ook dat stuk klonk met onverwachte accenten en tegenstemmen als nieuw onder Koopmans handen.

Het concert is terug te kijken op de [site](#) van het orkest.

<https://www.trouw.nl/cultuur-media/koopman-75-en-horsch-20-overbruggen-met-gemak-de-generatiekloof~b7ea07ed/>